

opusdei.org

“Tôi chưa bao giờ hạnh phúc như thế này!”

Một sinh viên ngành kỹ sư 21 tuổi sống ở miền Bắc nước Anh đã học cách yêu mến Chúa và tìm thấy niềm vui trong những đau đớn của căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. Linh mục Joseph Evans, tuyên úy lưu xá Greygarth Hall ở Manchester, đã thuật lại câu chuyện của anh.

28-02-2018

Vào những giờ đầu tiên của thứ bảy 13/01/2018, trong lúc những người xung quanh đang đọc kinh Lạy Nữ Vương, Pedro Ballester, sinh viên ngành kỹ sư, đã trút hơi thở cuối cùng và về bên Chúa. Là một thành viên numerary của Opus Dei, Pedro đã cam kết sống trọn đời đức khiết tịnh giữa lòng thế giới, tìm cách làm cho Đức Kitô hiện diện trong huyết mạch xã hội theo giáo huấn và tinh thần của Thánh Josemaria Escriva. Thế nhưng cuộc đời của cậu khá ngắn ngủi. Chúa đã gọi Pedro về với Ngài ở tuổi 21 sau cuộc chiến đấu kéo dài 3 năm chống chọi căn bệnh ung thư xương chậu, đôi khi vô cùng đau đớn, nhưng Pedro rất hiếm khi than vãn và đã chịu đựng tất cả bằng đức tin và sự kiên trì mẫu mực.

Tháng 12/2014, vài ngày trước khi Pedro được chẩn đoán mắc bệnh ung thư xương.

Được nuôi dạy ở Manchester và Yorkshire bởi cha mẹ người Tây Ban Nha, Pedro bộc lộ nhiều biểu hiện từ xuất thân kép của mình. Cậu có tính cách thân thiện của người Latinh cộng với lòng can đảm của cư dân phương Bắc. Cậu luôn nồng ấm và cởi mở, nhưng không thích ồn ào hay ủy mị. Nhờ đức tin và lòng kiên cường, cậu chấp nhận căn bệnh như một thực tại nữa để nên thánh, theo tinh thần Opus Dei là tìm kiếm Chúa trong những tình huống bình thường của cuộc sống. Với Pedro, những cơn đau đớn của căn bệnh ung thư đơn giản chỉ là một “tình huống” khác.

Cha mẹ cậu – những thành viên Opus Dei sống đời hôn nhân tại Manchester – đã can đảm ở bên cậu trong suốt thời gian cậu bị thử thách và luôn tôn trọng ơn gọi sống đời khiết tịnh của Pedro cũng như ước nguyện được sống trong một trung tâm Opus Dei cùng với các anh em khác. Vì thế, khi đội ngũ chăm sóc y

tế rất chuyên nghiệp của Bệnh viện Christie không thể làm gì hơn nữa, Pedro nói rõ rằng cậu muốn được chết “ở nhà” tại Greygarth Hall, lưu xá sinh viên và trung tâm dành cho các bạn trẻ ở Manchester, nơi cậu đã gia nhập Opus Dei và sống trong vòng hai năm, mỗi khi không phải nhập viện.

Pedro (ở giữa) cùng với cha mẹ, Pedro và Esperanza, và các anh em trai, Carlos và Javier.

Là một sinh viên sáng dạ và nghiêm túc, Pedro trúng tuyển vào Đại học Hoàng gia Luân Đôn; lúc chương trình bắt đầu vào năm 2014, cậu bắt đầu cảm thấy đau ở lưng. Vài tháng trôi qua trong lãng phí khi cậu cho rằng chắc chỉ là vấn đề về cơ. Khi căn bệnh ung thư được chẩn đoán vào đầu năm 2015, nó đã lan nhanh đến mức không thể ngăn chặn được. Lúc đấy, một chiến dịch được thực hiện theo hai hướng: cầu nguyện và cố

thử mọi phương cách có thể về mặt con người, vốn có lúc tưởng chừng như đã thành công. Liệu pháp xạ trị tiên tiến sử dụng proton ở Đức dường như đã loại bỏ được khối u. Nhờ đó, Pedro đã có một mùa hè dễ chịu và có thể khởi động lại chương trình học kỹ sư của mình, lần này là ở Manchester để có thể gần cha mẹ hơn trong khi vẫn có thể sống trong nhà Opus Dei. Nhưng những cơn đau bắt đầu quay lại và cùng với nó là căn bệnh ung thư đã tái phát ở mức độ trầm trọng hơn.

Điều đó khiến Pedro phải bắt đầu một cuộc sống luân chuyển giữa Bệnh viện Christie và nhà Greygarth, tùy vào các giai đoạn điều trị khác nhau. Chúng tôi, những anh em của Pedro trong Opus Dei, đã làm mọi thứ có thể để động viên cậu ấy về khía cạnh con người lẫn thiêng liêng, luôn gắn bó mật thiết với cha mẹ và hai anh em của cậu, Carlos và Javier. Pedro được rước lễ mỗi ngày, do các

linh mục Opus Dei, những người luôn dành thời gian để ban Bí tích Hòa giải cho cậu hoặc đơn giản là để trò chuyện với cậu. Chúng tôi giúp Pedro lần chuỗi Mân Côi và cầu nguyện mỗi ngày, dù thông thường lời cầu nguyện chủ yếu của cậu ấy không gì khác hơn là việc dâng lên Chúa mọi đau đớn, nhất là mỗi khi cơn đau trở nên dữ dội.

Với các thành viên trẻ của Opus Dei trong một chuyến đi Scotland, khi liệu pháp xạ trị bằng proton mang lại cho Pedro vài tháng thảnh thơi khỏi căn bệnh ung thư. Pedro đứng ở hàng sau, thứ hai từ phải sang, mặc áo thun đỏ.

Chúng tôi quyết tâm đồng hành cùng cậu ấy; vì thế luôn có một dòng người các sinh viên trong lưu xá và các bạn học ghé thăm Pedro, dù là ở nhà Greygarth hay trong bệnh viện, cùng với nhiều bạn bè của gia đình cậu. Các anh em trong Opus Dei, đôi khi có nhóm đến từ các thành phố khác

trong Anh Quốc và thậm chí từ nước ngoài, cũng đến thăm Pedro. Ngay cả những lúc cậu yếu nhất, căn phòng của cậu luôn là trung tâm của sức sống và các hoạt động. Cậu thích có người bầu bạn và cậu luôn nói về Chúa bất cứ khi nào có thể. Tôi còn nhớ một bạn trẻ bảo tôi – khi Pedro đã hôn mê – rằng Pedro hay khích lệ cậu ấy tìm hiểu đức tin Công giáo và giờ đây cậu ấy đã sẵn sàng làm điều đó, “vì bản thân tôi và vì Pedro”. Mọi người đều nói về bầu không khí có một không hai trong phòng Pedro: vừa vui tươi lại vừa cầu nguyện sốt sắng. Nhiều người, trong đó có các y tá chăm sóc cậu, bảo rằng Pedro có một cái gì đó “đặc biệt”.

Rất bình thường và không hề ra vẻ đạo mạo – cậu không bao giờ buôn chuyện, nhưng rất hứng thú với những sự kiện thời sự, đặc biệt những sự kiện ở Trung Đông, Pedro yêu mến và cầu nguyện cho các linh mục; nhiều linh mục đã làm quen và

đều đặn đến thăm cậu. Nhiều người còn nói về “tâm hồn đậm chất linh mục” của cậu, một năng lực siêu nhiên có thể chia sẻ những tình cảm của Đức Giêsu Kitô, cùng với việc luôn sẵn sàng chấp nhận đau khổ để cứu rỗi các linh hồn.

Tháng 11/2015, Pedro được gặp Đức Thánh Cha Phanxicô ở Rôma.

Pedro là một con người cũng rất bình thường với những khuyết điểm và phải chiến đấu như chúng ta. Đôi khi, các cơn đau cũng làm cậu ấy xuống tinh thần, đặc biệt khi chúng kéo dài. Nhiều lần, Pedro khóc.

Thỉnh thoảng, cậu cũng bức bối hoặc phản ứng lại những gì cậu cho là quá ủy mị. Cuộc chiến đấu của Pedro rất thật và dũng cảm khác thường. Cậu ấy đã sống và đã chết như một numerary trung thành của Opus Dei, rất quan tâm đến việc giúp người khác trung thành với ơn gọi của mình. Một lần nọ, khoảng một tháng

trước khi Pedro qua đời, một nhóm thành viên trẻ của Opus Dei đến thăm Pedro ở bệnh viện. Sau khi nói chuyện chung với nhau, Pedro muốn nói chuyện riêng với từng người. Sau đó, khi trao đổi với nhau, chúng tôi được biết cậu ấy đã khích lệ từng người sống trung thành và kiên trì với ơn gọi của mình. Cậu ấy hỏi một bạn nhỏ tuổi hơn: “Em có hạnh phúc không?”, người bạn trẻ trả lời: “Đạ có. Còn anh thì sao?”. Pedro đáp – sau ba năm trời chịu đựng đau đớn và ý thức được mình đã cận kề cái chết thế nào: “Anh chưa bao giờ hạnh phúc như thế này”.

Pedro trút hơi thở cuối cùng tại nhà Greygarth vào lúc 1g30 sáng thứ bảy, ngày kính Đức Mẹ, trong khi đang mặc trên người chiếc áo Đức Bà và một bức ảnh Đức Mẹ Guadalupe đặt trước mặt. Quanh Pedro có sự hiện diện của ba mẹ, hai anh em Carlos và Javier, những anh em Opus Dei ở nhà Greygarth và các sinh viên khác. Cậu

ấy đã ngừng thở khi nghe đọc tới câu: “Hỡi ôi! Bà là Đấng chủ bầu chúng con, xin ghé mắt thương xem chúng con”.

Sau khi Pedro qua đời, nhiều người đã đến cầu nguyện bên giường cậu. Sau đó, thi hài cậu được đặt trong nhà nguyện của nhà Greygarth. Dòng người liên tục đến viếng để cầu nguyện, bày tỏ lòng kính trọng, hôn lên trán, thì thầm vào tai cậu, hoặc đơn giản chỉ để khóc thương cậu. Nhưng nơi đó luôn lan tỏa một bầu không khí hân hoan sâu xa. Sau đó, chúng tôi nhận được số lượng rất lớn tin nhắn của những người nói rằng họ đang cầu nguyện và dâng Thánh Lễ cho Pedro, xin sự chuyển cầu của em, hoặc cho biết cuộc đời em đã tác động đến họ như thế nào. Như một người đã chia sẻ, và có lẽ điều này cũng là cảm nhận chung của rất nhiều người: “Tôi đã cầu nguyện với Pedro để nhờ cậu ấy chuyển cầu cho

tôi. Tôi cảm thấy Pedro đang hiện diện sống động hơn bao giờ hết.”

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
vi-vn/article/toi-chua-bao-gio-hanh-
phuc-nhu-the-nay/](https://opusdei.org/vi-vn/article/toi-chua-bao-gio-hanh-phuc-nhu-the-nay/) (04-04-2026)